



Arrest

nr. 258 342 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 oktober 2020.

1.2. Op 12 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Urdu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sahowala (Sialkot, Punjab). U bent sjiitisch moslim en heeft enkele jaren lager onderwijs genoten. U was in Pakistan werkzaam als bouwvakker, niet alleen in Sialkot maar ook in Lahore, Karachi en Quetta. Einde 2007 bent u getrouwd met uw vrouw Fatima Bibi, jullie hebben twee kinderen samen. Uw vrouw en kinderen wonen momenteel nog in Pakistan.

Ergens einde 2007, begin 2008 hielden jullie een feest ter inwijding van jullie nieuwe huis, met daarbij ook een religieuze ceremonie. Daarnaast had u ook een sjiitisch symbool op het dak van uw huis geplaatst. Enkele dagen later werd de poort van uw huis beschoten, u raakte daarbij zelf ook ernstig verwond door een afgeketste kogel. U werd enkele dagen gehospitaliseerd. Uw familie diende klacht in, jullie werden door (soennitische) buurtbewoners aangeraden de buurt te verlaten, uw familie werd onder druk gezet de klacht te laten vallen, de politie onderzocht de zaak nooit. In de nasleep daarvan werd u nog een keer fysiek aangevallen. Daarop besloot u het land te verlaten, wat u enkele dagen later ook deed.

Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland, waar u bleef tot u in 2011 met een terugkeerprogramma naar Pakistan terugkeerde. U ging ervan uit dat de situatie er intussen wel verbeterd was, maar bleef er slechts vijftien dagen en vertrok dan opnieuw naar Iran. In de daaropvolgende jaren, van 2011 tot ongeveer 2015, bleef u in Iran maar keerde van daaruit verschillende keren naar uw familie in Pakistan terug.

Na een nieuw incident in 2015 besloot u Pakistan definitief te verlaten. U reisde opnieuw via Iran, Turkije naar Griekenland, van waaruit u ditmaal via de Balkan doorreisde naar Italië. In Italië diende u een verzoek om internationale bescherming in, verkreeg er een tijdelijke verblijfsvergunning en kreeg de nodige medische behandeling. Uiteindelijk werd u er een beschermingsstatus geweigerd, waartegen u vergeefs in beroep ging. Uw jongere broer M. A. verkreeg er wel internationale bescherming.

Medio 2017 werden een zoon van uw broer en een kleinzoon van uw buurman, beide sjiit, ontvoerd, vastgehouden, mishandeld en uiteindelijk vermoord. Uw familie diende daarop klacht in, pas nadat de zaak in de media verscheen werden er ook mensen opgepakt. Pas dan vernamen jullie dat de daders dezelfde mannen waren die uw huis destijds hadden beschoten. Ze behoorden tot de Cheema groep, dewelke banden heeft met Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jhangvi en gesteund wordt door buitenlandse instanties. De daders werden tot jarenlange gevangenisstraffen veroordeeld, het kopstuk van de groepering ging echter vrijuit. Uw familie werd door hen onder druk gezet de klacht te laten vallen en vertrok uiteindelijk ook naar Gujranwala (elders in de Punjab).

Op aanraden van derden reisde u zelf einde 2018 vanuit Italië door naar België. U verbleef hier een tijdlang in de illegaliteit, werd bij een controleactie opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Vottem. U werd uiteindelijk vrijgelaten en verdween opnieuw in de illegaliteit. Op 8 oktober 2020 diende u uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u kopie van volgende documenten neer: enkele documenten mbt uw verzoek om internationale bescherming in Italië, alsook een Italiaanse verblijfskaart; de identiteitskaarten van uw vader, moeder broer en schoonzus; een medisch document; enkele foto's van uw neefje en buurjongen, slachtoffers van het incident van 2017 en print van verschillende posts op Facebook mbt deze zaak (nieuwsberichten, juridische documenten, foto's). Na afloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u nog kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen**. Zo liet u na enig origineel persoonlijk, Pakistaans identiteitsdocument neer te leggen en had u geen afdoende uitleg voor het ontbreken daarvan. Nochtans was u van bij aanvang van de procedure gewezen op het belang van dergelijke documenten, slaagde u er wel in tal van andere documenten (waaronder identiteitsdocumenten van verschillende familieleden) neer te leggen en werd u voldoende tijd gegeven ook eigen identiteitsdocumenten neer te leggen. Uw uitleg voor het ontbreken van uw eigen originele identiteitskaart en paspoort, als zou u deze in België verloren zijn na een hospitalisatie (zie DVZ Verklaring, pt.24; zie CGVS, p.6), is bijzonder stereotiep en kan dan ook maar weinig overtuigen. U legde er uiteindelijk wel kopie van neer, al is deze bijzonder slecht leesbaar. Opmerkelijk overigens dat u deze plots neerlegde gezien u ten gehore op het CGVS nog had verklaard het origineel dus niet meer te hebben en niet zeker te zijn of u er kopie van had. U gaf er overigens aan dan pas te zullen informeren bij uw familie in Pakistan. Ten slotte dient hieraan ook toegevoegd dat u volgens uw verklaringen in 2011 met een terugkeerprogramma en dus op legale wijze vanuit Griekenland naar Pakistan zou zijn teruggekeerd, waardoor toch mag verwacht worden dat ook hiervan enig papieren spoor zou bestaan. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.

Ten tweede dient vastgesteld dat u **uiteenlopende verklaringen aflegde over uw vertrek uit Pakistan en uw verblijfplaatsen** in de daaropvolgende jaren, waardoor het CGVS ook hierop geen duidelijk zicht heeft. Nochtans is ook dit van essentieel belang in een verzoek om internationale bescherming en dan vooral voor de inschatting van uw vrees voor vervolging. **Zo** legde u om te beginnen al uiteenlopende verklaringen af over het **tijdstip van uw initiële vertrek** uit Pakistan. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten optekenen dat u 'ongeveer in 2008' Pakistan zou hebben verlaten (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.32), verklaarde u ten gehore op het CGVS aanvankelijk dat u 'zeker in 2007' zou zijn vertrokken. Wanneer precies wist u niet, u was wel zeker dat het in het jaar 2007 was geweest. Gevraagd waarom u dan eerder had laten optekenen ongeveer in 2008 te zijn vertrokken, bleef u een antwoord schuldig, u hield het erop dat u zeker in 2007 vertrokken was (zie CGVS, p.9). Niet veel later tijdens datzelfde onderhoud gaf u dan evenwel aan einde november of in december 2007 gehuwd te zijn en twee of drie maanden later Pakistan te hebben verlaten (zie CGVS, p.14), wat dan weer een vertrek in datzelfde jaar 2007 onmogelijk maakt. **Daarnaast** waren ook uw **verklaringen over uw verblijfplaatsen in de jaren daarop compleet inconsistent**. Zo had u op de DVZ nog verklaard dat u sinds (ongeveer) 2008 onderweg was geweest door vele landen, tot u in 2015 in Italië zou zijn aangekomen. Vanuit Griekenland zou u zijn doorgereisd naar Macedonië, u zou ongeveer drie tot vier jaar onderweg geweest zijn. Over een eventuele terugkeer naar Pakistan repte u bij de DVZ met geen woord. Meer nog, u gaf er steeds te kennen altijd bang geweest te zijn om (naar Pakistan) te worden teruggestuurd (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.32). In complete tegenstrijd daarmee gaf u op het CGVS aan dat u wel degelijk naar Pakistan zou zijn teruggekeerd. Aanvankelijk deed u uitschijnen dat u enkel in 2011 terugkeerde, op legale wijze met een Europees terugkeerprogramma, voor slechts vijftien dagen. Nadien verklaarde u dan plots dat u eigenlijk in de daaropvolgende jaren, met name van 2011 tot 2014 in Iran verbleef, van waaruit u verschillende keren zou zijn teruggekeerd naar Pakistan en uw familie in Sialkot (zie CGVS, p.11). Nauwelijks verder tijdens datzelfde onderhoud gaf u dan weer aan dat u eigenlijk in 2015 voor het laatst in Pakistan zou zijn geweest (zie CGVS, p.13, p.15). Bovendien blijkt u ten overstaan van de Italiaanse asielinstanties gewoonweg te hebben verklaard van juni 2011 tot september 2015 in Pakistan verbleven en gewerkt te hebben (zie groene map, document 2). Dat u op het CGVS aangaf dat u dacht dat uw dochter in 2016 geboren is (zie CGVS, p.15), bevestigt enkel verder het vermoeden dat u wel degelijk tot 2015 in Pakistan was. Al dient hierbij wel opgemerkt dat u ten overstaan van de DVZ nog had verklaard dat ze twee jaar na uw huwelijk (in 2007) geboren was (zie DVZ Verklaring, pt.16). Een verklaring die alweer weinig overtuigend overkomt, gezien u in 2015 in Italië, gevraagd naar uw kinderen, enkel een zoon opgaf, geboren in 2012 (zie groene map, document 2). Wat er van bovenstaande ook zij, ook de vaststellingen mbt uw vertrek uit Pakistan en uw verblijfplaatsen nadien ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde kan hierbij aansluitend worden opgemerkt dat uw verklaring te zijn **teruggekeerd naar Pakistan**, dan wel het feit dat u er effectief heeft verbleven in die jaren, ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw initiële problemen, op fundamentele wijze ondermijnt.

Ten vierde dient ook vastgesteld dat u pas **bijzonder laattijdig** een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde immers al eind 2018 in België aangekomen te zijn (zie DVZ Verklaring, pt.32). Ondanks de beweerde ernst van uw problemen (ook medisch overigens), en zelfs nadat u in België bij een controleactie was opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem, liet u na een dergelijk verzoek in te dienen. Uw uitleg, als zou u toen niet over de nodige documenten hebben beschikt om uw verzoek te staven (zie DVZ Verklaring, pt.12), overtuigt uiteraard allerm minst. Een dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier zolang mee wachtte, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Dat blijkt **bovendien** eveneens uit de vaststelling dat u destijds in Griekenland nooit om internationale bescherming zou hebben verzocht, al zou u er naar eigen zeggen wel geregistreerd zijn (zie DVZ Verklaring, pt.22; zie CGVS, p.11). **Deze vaststellingen ondermijnen verder en op zeer ernstige wijze uw nood aan bescherming.**

Ten vierde dient vastgesteld dat uw verklaringen over uw problemen in Pakistan hoe dan ook **allerm minst wisten te overtuigen**. De verklaringen die u hierover aflegde ten overstaan van de Belgische asielinstanties bleken immers **compleet tegenstrijdig**. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde op de DVZ met de hulp van een Urdu tolk, laten optekenen dat u ongeveer in 2007 in elkaar geslagen zou zijn, samen met uw broer, door mensen van Idrees Cheema. Hierdoor zou u ernstig gewond geraakt zijn en gehospitaliseerd zijn. Uw aanvallers zouden evenwel gearresteerd zijn, maar enkele maanden later alweer vrijgelaten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u een compleet andere versie van de feiten optekenen. U gaf daar namelijk aan dat de poort van uw huis in 2007 (wellicht eerder in 2008 (cfr. supra), nu het enkele dagen voor uw vertrek zou zijn geweest, zie CGVS, p.21) beschoten werd, waarbij u ernstig gewond raakte en waarna u gehospitaliseerd diende te worden. Er zouden daarbij geen andere slachtoffers gevallen zijn, andere incidenten zouden zich er niet hebben voorgedaan (zie CGVS, p.21). De autoriteiten zouden in deze versie ook helemaal niets hebben ondernomen, van arrestaties was er nu plots geen sprake meer (zie CGVS, p.25). Het kopstuk van de groepering, dewelke u plots linkte aan Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jhangvi (zie CGVS, p.19; u liet deze overigens eerder geheel onvermeld), zou nu ook Shawkat Cheema zijn. Met de eerder genoemde Idrees Cheema zou u helemaal geen problemen hebben gehad, zo gaf u nu uitdrukkelijk te kennen (zie CGVS, p.23). Gevraagd naar een uitleg voor deze compleet tegenstrijdige versies, polste u opmerkelijk genoeg eerst naar wat u dan eerder wel zou hebben verklaard. Gewezen op de verschillende tegenstrijdigheden in bovenvermelde aspecten van uw relaas, herinnerde u zich merkwaardig genoeg pas een gevecht dat zich na het schietincident zou hebben voorgedaan, wanneer uw familie onder druk gezet zou zijn de klacht in te trekken (zie CGVS, p.23). Op zich uiteraard al allerm minst overtuigend, bovendien legde u ook uiteenlopende verklaringen af over de klacht en is het hoe dan ook onaannemelijk dat u dan bij uw aanvankelijke relaas (bij de DVZ) het belangrijkste incident, met name het schietincident, compleet onvermeld liet. Bovendien gaf u daar aan dat het bij het gevecht was dat u ernstig verwond werd. Dat u over zowat alle essentiële elementen in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt compleet de geloofwaardigheid ervan. **Overigens** is ook uw uiteindelijke versie van de feiten hoe dan ook allerm minst aannemelijk. Dat u, die net een huis gebouwd zou hebben als één van de weinige sjiieten in een bijna volledig door soennieten gedomineerde buurt, klaarblijkelijk nietsvermoedend dan nog een groot sjiitisch symbool hoog op uw dak zou plaatsen, lijkt in de Pakistaanse context al weinig aannemelijk, waar u ook op gewezen werd (zie CGVS, pp.22-23). Dat u, gevraagd naar de macht, de invloed van de mensen met wie jullie problemen hadden, aangaf dat ze die net putten uit de (financiële) steun die ze krijgen van vijanden van Pakistan, zoals Israël (zie CGVS, p.23), tart werkelijk alle verbeelding.

Bovendien legde u **geen enkel document** neer ter staving van uw initiële problemen en kon uw uitleg daarvoor allerm minst overtuigen. Los van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de klacht en wat ermee gebeurd zou zijn, gaf u wel degelijk aan dat er destijds klacht was ingediend. Dat u daar geen enkel document van neerlegde is compleet onbegrijpelijk, uw uitleg ervoor hallucinant. U gaf immers pas ten gehore op het CGVS aan dat u 'zal proberen iets (van documenten) te verkrijgen', wat u evenwel niet kon beloven gezien u al met veel moeite een medisch document van uw hospitalisatie had

kunnen verkrijgen (zie CGVS, p.22). Echter, gewezen op het feit dat dit document opgesteld is in het jaar 2015 (dus zo'n 7 tot 8 jaar na de feiten), diende u toe te geven dat u het document op dat moment vanuit Italië had opgevraagd als bewijs (ter staving van uw verzoek, nvdr; zie CGVS, p.23). Het heeft dan ook een uiterst gesolliciteerd karakter. Bovendien dient hierbij opgemerkt dat het slechts om een kopie gaat, dewelke sowieso al weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk manipuleerbaar zijn, en (ver)vals(t)e documenten zoals blijkt uit toegevoegde informatie in Pakistan makkelijk verkrijgbaar zijn. Daarenboven kan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat, wat betreft de problemen van 2017 en later, met name de ontvoering van een zoon van uw broer en een buurjongen, deze hoe dan ook geen rechtstreekse betrekking hebben op u persoonlijk. Het CGVS ontkent, mede gezien de documenten die u neerlegde, niet dat dit pijnlijke incident zich zou hebben voorgedaan, maar wenst te benadrukken dat u allerminst aangetoond heeft dat dit gelieerd zou zijn aan uw persoonlijke, eerdere problemen, noch dat het hier om uw neefje en om dezelfde ouders zou gaan (u was daarover al niet consistent, cfr. supra) of dat er religieuze motieven achter zouden zitten. U was evenwel overtuigd van dat laatste, omdat dat het enige was wat jullie met jullie buurman gemeen hadden, waarna u verwees naar de algemene situatie van sjiïeten in Pakistan (zie CGVS, p.24). U kon bovenstaande evenwel allerminst hard maken. De documenten (foto's, print van verschillende posts op Facebook mbt deze zaak zoals nieuwsberichten, juridische documenten) bevestigen enkel het incident, niet dat het aan u, uw problemen of uw geloofsgemeenschap gelieerd is. Bovendien blijken deze documenten, inclusief de juridische, gewoon op een Facebook-pagina van een man uit uw dorp te staan (met wie u bevriend blijkt), wat sterk doet vermoeden dat ook uw bewering als zou u deze via uw familie hebben verkregen evenmin overeenkomt met de werkelijkheid. Opmerkelijk overigens in dit verband dat u zelf hoegenaamd niets van dat alles op uw eigen profiel heeft geplaatst. Bovendien blijkt uit nazicht van het Facebook-profiel dat het hier zou gaan om twee broers en eerder een zaak van verkrachting (van minderjarigen) zou zijn.

Ten slotte, wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie voor sjiïeten in Pakistan, merkt het CGVS op dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. In Pakistan wonen miljoenen sjiïeten, ten aanzien van hen is er geen sprake van een systematische vervolging. De hoedanigheid van sjiïet op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. **Bovendien** kan hieraan nog toegevoegd worden dat u uitdrukkelijk liet optekenen dat u in het verleden ook elders in Pakistan (zoals Lahore, Karachi en Quetta) zou gewerkt en verbleven hebben, klaarblijkelijk zonder noemenswaardige persoonlijke problemen (zie CGVS, p.9). Zelfs indien geloof gehecht zou worden aan uw lokale problemen –quod non–, ziet het CGVS dan ook allerminst in waarom u zich niet opnieuw elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Gewezen op deze mogelijkheid, gaf u aan dat dat ook uw bedoeling was geweest, maar u niet de (financiële) middelen had om zich elders in Pakistan te vestigen, omdat u niet in uw huis kon blijven wonen en ook niet toegelaten werd het huis te verkopen (zie CGVS, p.27). Een dergelijke uitleg overtuigt gezien de ongeloofwaardigheid van die problemen hoe dan ook niet en doet opnieuw vermoeden dat er andere redenen aan de grondslag liggen van uw vertrek dan diegene die u wil doen uitschijnen. Overigens was u ook inconsistent in uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Waar u op de DVZ nog had laten optekenen dat ze op hetzelfde adres in Sialkot wonen (zie DVZ Verklaring, pt.13, pt.15a, pt.16), zouden ze volgens uw verklaringen op het CGVS al enige tijd omwille van de problemen verhuisd zijn naar Gujranwala. Daarop gewezen, kwam u niet verder dan een verwijzing naar bovenvermelde problemen (zie CGVS, p.16, p.17), wat uiteraard niet overtuigt en absoluut niet kan verklaren waarom u dat dan eerder anders liet optekenen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten mbt uw verblijf in Italië bevestigen slechts uw verblijf aldaar, hetgeen hier niet ter discussie staat. De kopie van enkele identiteitsdocumenten van familieleden staven uw identiteit niet, nu allerminst aangetoond is dat het hier effectief om familieleden van u gaat.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen

zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna «EVRM»), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus voert verzoeker aan dat de vervolgingen hebben plaatsgevonden in een context van gewelddadige conflicten in Pakistan. Hij behoort tot de sjiietische moslimgemeenschap en was het slachtoffer van discriminatie toen hij in Pakistan leefde. Hij citeert vervolgens artikel 48/3 § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt, onder verwijzing naar Shia Rights Watch, "2017 Annual Report" (p. 17-18) dat de sjiietische gemeenschap ongeveer 15 % van de Pakistaanse gemeenschap vertegenwoordigt.

Hij stelt dat hij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn lidmaatschap van een etnische groep.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker vooreerst met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen: *"In 2019 werden burgers het meest getroffen door aanslagen in Pakistan: "Both PIPS and CRSS provided more in-depth information about the affiliations of the victims⁵⁹⁵ of terrorist attacks ' and security operations in Pakistan during the year 2019. PIPS counted 229 'terrorist attacks ' in 2019 in which 357 people were killed and 729 injured. According to CRSS 'ordinary citizens ' were the most targeted by militancy, making up almost half of the total fatalities in 2019, followed by security personnel and militants. 597 CRSS noticed that in the second quarter of 2020, fatalities of security personnel and militants rose compared to the first quarter of 2020. [...] (p.56-57). »*. Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Punjab. Hij stelt dat de sjiitische gemeenschap in Pakistan het doelwit is van meerdere terroristische organisaties en citeert vervolgens het reeds geciteerde annual report 2017 van Shia Rights Watch *"..."* (p. 18). Hij stelt dat *"De veiligheidssituatie in de regio Punjab is zeer ernstig zoals in het laste report van EASO vastgesteld is. De TTP (Tehrik-e Taliban Pakistan), de grootse en één van de gevaarlijkste groep in Pakistan blijft een bedreiging voor de veiligheid, van de Punjab provincie »* en citeert *"..."* (EASO, p. 29, 11, 31, 33, 40, 48). Hij stelt vervolgens dat *"Als reactie op deze dreiging zijn operaties opgezet, waaronder een in de Punjab, operaties die tevens ook gekritiseerd worden..."* (p. 46). *Onwettige en buitengerechterlijke executies door Pakistaanse rechtshandavingsinstanties werden ook gemeld: "..."* (p. 64). Verwerende partij moet dus bijzonder voorzichtig zijn in de beoordeling van het gevaar in het geval van terugkeer van de verzoeker. Het kan bovendien in de pers gelezen worden dat *"..."* (<https://www.monevcontrol.com/news/firemLs/pakistan-pushins-weapons-heroin-aniid.-farmers-asilation-cautions-puniab-cm-6420061.html>).

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst verzoeker er op dat Punjab is de op twee na meest getroffen provincie door veiligheidsincidenten en de provincie met het hoogste aantal burgerslachtoffers: *"In 2019, most security incidents were coded by AC LED in the province of KP (349), the province of Sindh (209), the province of Punjab (182) and the province of Balochistan (121). (p. 68). According to AC LED in 2019, (see Map 2) the event type battles occurred the most in the provinces KP (122), Sindh (87) and in Azad Kashmir (71). Most explosions/remote violence occurred in the provinces KP (103), Balochistan (51) and in Azad Kashmir (19). Violence against civilians occurred the most in the provinces KP (124), Sindh (117) and in Punjab (113). According to CRSS, in comparison with 2018, the province of Punjab witnessed more casualties in 2019."* Hij stelt verder dat deze trend zich heeft verder gezet in 2020 en citeert: *"..."* (*ibid*, p. 71, p. 73-74) en stelt dat de sjiitische gemeenschap geen steun krijgt van de Pakistaanse autoriteiten *"..."* (Shia Right Watch, *"2017 annual report"*, p.10). Verzoeker besluit dat hij in Punjab een reëel risico loopt op ernstige schade op basis van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verwerende partij niet betwist dat hij van daar afkomstig is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Onder verwijzing naar artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State stelt verzoeker dat het CGVS geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht. Hij ontwikkelt het middel als volgt. *"Wat betreft de terugkeer van verzoeker naar Pakistan tussen 2011 en 2015. Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat dat hij meerdere keren terugkeerde naar Pakistan na zijn eerst vertrek in 2008. Ten eerste houdt verzoeker dat hij nooit naar Pakistan terugkeerde tussen 2011 en 2015. Hij keerde terug alleen een keer in 2011 naar Pakistan om zijn familie te bezoeken. Wat er staat in de persoonlijk onderhoud nota's geschreven, was niet correct. Zijn vrouw en zijn kinderen bezochten hem toen hij in Iran was in 2015 maar sinds 2011 keerde verzoeker terug nooit naar Pakistan. Na dit incident dat zijn vrouw onderging in 2015, besloot verzoeker Iran te verlaten. Verzoeker had niet genoeg geld om zijn familie naar Iran terug te brengen zodat ze bij hem kan blijven. Verzoeker had niet genoeg tijd om iemand te vinden die had hem kunnen helpen de nota's van zijn persoonlijk onderhoud vertalen. Daardoor deed hij geen correcties binnen de tijdslimieten die het CG VS heeft gelaten, maar hij profiteert van deze beroep om correcties aan te brengen. Wat betreft de twee jaren van verwachting voor de invoering van zijn asielaanvraag. Verzoeker legt uit dat hij bang was om in een Dublin procedure zich te bevinden, toen hij aan in België kwam.*

Om deze redenen en op advies van een Pakistaanse vriend die hij ontmoette in België, besloot verzoeker twee jaren te wachten voordat hij zijn asielaanvraag indient.

Wat betreft de afwezigheid van bewijzen. Verzoeker schat dat hij genoeg bewijzen over zijn problemen in Pakistan en zijn identiteit heeft geproduceerd. Rekening houdend met de documenten die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf, denkt verzoekende partij dat deze documenten het relaas van verzoeker aannemelijk en geloofwaardig maken.” Hij verwijst vervolgens naar het UNHCR “Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status” en artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn, het arrest MM van het Hof van Justitie en arresten van het EHRM waarin wordt gewezen op de samenwerkingsplicht bij het vaststellen van de feiten.

Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, besluit verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB;
3. Shia Rights Watch, “2017 annual report”, 2018, p.10, 17-19, (<http://www.ShiaRightsWatch.org>);
4. EASO, “Pakistan; Security situation”, October 2020, p. II, 31, 33, 38-41, 46, 48, 56-57, 64, 68-69, 70, 73-74 (hyperlink);
5. France Info, «Les chiïtes du Pakistan, communauté martyrisée», 09.01.2013 (<https://www.francetvinfo.fr/monde/inorient/les-chiites-du-pakistan-conimunautc-martyrisee-3070227.htm>);
6. La Croix, « Au Pakistan, les Hazaras chiïtes se terrent dans des «ghettos» par peur des attentats », 13.05.2019 (<https://www.la-croix.com/Monde/Asie-Pakistan-Hazaras-chiites-terrent-chiites-peur-attentats-2019-05-13-1301021336V>) ;
7. Human Right Watch, “Pakistan: Prevent Targeted Killings of Shia Muslims”, 04.10.2011 (<https://www.ccoi.net/en/document/1315209.html>);
8. Moneycontrol news, “Pakistan pushing weapons, heroin amid farmers' agitation, cautions Punjab CM”, 30.01.2021 (<https://www.moneycontrol.com/news/trends/pakistan-pushing-weapons-heroin-amidfarmers-amtation-cautions-punjab-cm-6420061.html>);
9. UK Home Office, “Country Policy and Information Note Pakistan: Actors of protection”, updated 25.06.2020, p.12-14. ([https://www.ecoi.net/en/file/local/2032939/Pakistan-Actors of protection-CPIN-10 June 2020.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2032939/Pakistan-Actors%20of%20protection-CPIN-10%20June%202020.pdf)).

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota dd. 9 april 2021 neer waarin zij antwoordt op de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en waaraan zij de “COI Focus Pakistan: De sjiitische minderheid in Pakistan” van 31 maart 2021 (update) toevoegt.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming

behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaart een sjiitische moslim te zijn afkomstig uit Sahowala, Sialkot in Punjab, Pakistan. Eind 2007, begin 2008 hielden verzoeker en zijn familie een feest ter gelegenheid van de inwijding van hun huis die gepaard ging met een religieuze ceremonie. Er werd een sjiitisch symbool (alam) op het dak gezet bij die gelegenheid. Enkele dagen later werd de poort van hun huis evenwel beschoten en werd verzoeker ernstig gewond door een afgeketste kogel. Zijn familie diende een klacht in en de soennitische buurtbewoners raadden hen aan de buurt te verlaten. De klacht werd nooit onderzocht door de familie. Verzoeker werd later nog geslagen en besloot daarop het land te verlaten. Hij reisde naar Griekenland waar hij tot 2011 bleef en keerde met een terugkeerprogramma terug naar Pakistan. Verzoeker bleef er volgens zijn verklaringen evenwel maar 15 dagen en verbleef daarna tot ongeveer 2015 in Iran, maar keerde verschillende keren terug naar Pakistan vanuit Iran. In 2015 reisde verzoeker naar Italië waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende die werd geweigerd, maar wel een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg. Midden 2017 werden een zoon van zijn broer en een kleinzoon van zijn buurman ontvoerd, mishandeld en uiteindelijk vermoord. Toen de zaak in de media verscheen en een aantal mensen werden opgepakt, vernam verzoekers familie dat de daders dezelfde mannen waren die het huis van verzoeker eind 2007, begin 2008 hadden beschoten. Deze mannen behoorden tot de Cheema groep, een groep die banden heeft met Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jhangvi. De familie van verzoeker werd onder druk gezet om de klacht te laten vallen en verhuisde uiteindelijk naar Gujranwala in Punjab. Verzoeker reisde daarop eind 2018 door naar België, waar hij in de illegaliteit verbleef en werd opgepakt en naar het detentiecentrum in Vottem werd gebracht. Verzoeker werd evenwel vrijgelaten en diende uiteindelijk op 8 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift een aantal documenten neer. De documenten met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Italië tonen aan dat hij in dit land een asielaanvraag indiende, waarvoor hij volgens zijn verklaringen geen bewijzen had (notities PO, p. 13). De kopie van zijn tijdelijke verblijfsvergunning toont aan dat hij tussen 16 november 2016 en 13 maart 2017 een legaal verblijf had in Italië, maar bevat verder geen informatie over de reden waarom hij deze verkregen heeft (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). De kopieën van identiteitskaarten van een aantal personen waarover verzoeker verklaart dat het familieleden zijn, tonen volgens de bestreden beslissing, die op dat punt niet betwist wordt in het verzoekschrift, niet aan dat het om familieleden van verzoeker gaat. De kopie van zijn identiteitskaart werd neergelegd na het persoonlijk onderhoud en is, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing slecht leesbaar. Vermits het om een kopie gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, en gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat (ver)valste documenten zeer gemakkelijk te krijgen zijn in Pakistan (administratief dossier, landeninformatie, *“COI Focus. Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van 21 januari 2021 (update)), is de bewijswaarde van dit document zeer relatief. Hetzelfde geldt voor het medisch document dat wordt neergelegd door verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn beweerd problemen in Pakistan niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonst en dat hij de twijfels die hierover terecht worden geuit in de bestreden beslissing op geen enkele manier weerlegt. Verzoeker legt geen enkel origineel Pakistaans document neer waaruit zijn identiteit en nationaliteit kan uit blijken en biedt geen plausibele verklaring voor het ontbreken hiervan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op het belang hiervan werd gewezen (notities PO, p. 6) en hierover verklaart *“Ik had een PP, een IK, en ook een verblijfsvergunning (vv) in ITA. Maar in het Zuidstation ben ik eens flauwgevallen door een hevige pijn aan mijn buik, door de operatie van vroeger Ik werd meegenomen door een ambulance naar het ziekenhuis, nadien heb ik de documenten niet meer teruggevonden”* (notities PO, p. 6). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat hij na het persoonlijk onderhoud alsnog een zeer slecht leesbare kopie van een identiteitskaart voorlegt die zou zijn afgeleverd op 30 maart 2012. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud op 12 januari 2021 aangaf te zullen informeren bij zijn familie of hij een kopie van zijn identiteitskaart kon bekomen, stelt de Raad vast dat hij pas op dat ogenblik aangaf hiernaar te zullen informeren en hij deze kopie vier dagen later neerlegt. Daargelaten dat het opmerkelijk is dat verzoeker op dergelijke korte tijd een kopie van een identiteitskaart voorlegt, terwijl hij verklaart sinds 2015 niet meer in Pakistan te zijn geweest; kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker slechts een zeer slecht leesbare kopie kan voorleggen van een identiteitskaart en dat, zoals hierboven reeds aangehaald, *in casu* hier weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Verder is verzoekers verklaring over het verlies van zijn documenten nadat hij naar het ziekenhuis zou zijn gevoerd, weinig overtuigend en kan de Raad slechts vaststellen dat hij ook van zijn opname in het ziekenhuis geen enkel begin van bewijs voorlegt. De Raad stelt vast dat in verzoeker met betrekking tot de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen, geen ernstig verweer voert. De loutere stelling in het tweede middel, onder verwijzing naar de paragraaf in het UNHCR *“Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status”* met betrekking tot de bewijslast, artikel 4 § 1 van de Kwalificatierichtlijn en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat hij denkt dat hij genoeg bewijzen over zijn problemen in Pakistan en zijn identiteit heeft geproduceerd, kan bezwaarlijk als een verweer worden gecatalogeerd nu het op geen enkele manier ingaat op de specifieke motieven van de bestreden beslissing. Het komt de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker daartoe schromelijk in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad, met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen duidelijk zicht verschaft op de omstandigheden en tijdstip van zijn vertrek uit Pakistan, noch over zijn verblijfplaatsen in de daaropvolgende jaren. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *Ten tweede dient vastgesteld dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw vertrek uit Pakistan en uw verblijfplaatsen in de daaropvolgende jaren, waardoor het CGVS ook hierop geen duidelijk zicht heeft. Nochtans is ook dit van essentieel belang in een verzoek om internationale bescherming en dan vooral voor de inschatting van uw vrees voor vervolging. Zo legde u om te beginnen al uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van uw initiële vertrek uit Pakistan. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten optekenen dat u ‘ongeveer in 2008’ Pakistan zou hebben verlaten (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.32), verklaarde u ten gehore op het CGVS aanvankelijk dat u ‘zeker in 2007’ zou zijn vertrokken. Wanneer precies wist u niet, u was wel zeker dat het in het jaar 2007 was geweest. Gevraagd waarom u dan eerder had laten optekenen ongeveer in 2008 te zijn vertrokken, bleef u een antwoord schuldig, u hield het erop dat u zeker in 2007 vertrokken was (zie CGVS, p.9). Niet veel later tijdens datzelfde onderhoud gaf u dan evenwel aan einde november of in december 2007 gehuwd te zijn en twee of drie maanden later Pakistan te hebben verlaten (zie CGVS, p.14), wat dan weer een vertrek in datzelfde jaar 2007 onmogelijk maakt. Daarnaast waren ook uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de jaren daarop compleet inconsistent. Zo had u op de DVZ nog verklaard dat u sinds (ongeveer) 2008 onderweg was geweest door vele landen, tot u in 2015 in Italië zou zijn aangekomen. Vanuit Griekenland zou u zijn doorgereisd naar Macedonië, u zou ongeveer drie tot vier jaar onderweg geweest zijn. Over een eventuele terugkeer naar Pakistan repte u bij de DVZ met geen woord. Meer nog, u gaf er steeds te kennen altijd bang geweest te zijn om (naar Pakistan) te worden teruggestuurd (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.32). In complete tegenstrijd daarmee gaf u op het CGVS aan dat u wel degelijk naar Pakistan zou zijn teruggekeerd. Aanvankelijk deed u uitschijnen dat u enkel in 2011 terugkeerde, op legale wijze met een Europees terugkeerprogramma, voor slechts vijftien dagen. Nadien verklaarde u dan plots dat u eigenlijk in de daaropvolgende jaren, met name van 2011 tot 2014 in Iran verbleef, van waaruit u verschillende keren zou zijn teruggekeerd naar Pakistan en uw familie in Sialkot (zie CGVS, p.11). Nauwelijks verder tijdens datzelfde onderhoud gaf u dan weer aan dat u eigenlijk in 2015 voor het laatst in Pakistan zou zijn geweest (zie CGVS, p.13, p.15). Bovendien blijkt u ten overstaan van de Italiaanse asielinstanties gewoonweg te hebben verklaard van juni 2011 tot september 2015 in Pakistan verbleven en gewerkt te hebben (zie groene map, document 2).*

Dat u op het CGVS aangaf dat u dacht dat uw dochter in 2016 geboren is (zie CGVS, p.15), bevestigt enkel verder het vermoeden dat u wel degelijk tot 2015 in Pakistan was. Al dient hierbij wel opgemerkt dat u ten overstaan van de DVZ nog had verklaard dat ze twee jaar na uw huwelijk (in 2007) geboren was (zie DVZ Verklaring, pt.16). Een verklaring die alweer weinig overtuigend overkomt, gezien u in 2015 in Italië, gevraagd naar uw kinderen, enkel een zoon opgaf, geboren in 2012 (zie groene map, document 2). Wat er van bovenstaande ook zij, ook de vaststellingen mbt uw vertrek uit Pakistan en uw verblijfplaatsen nadien ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid.” Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij nooit naar Pakistan terugkeerde tussen 2011 en 2015, dat hij enkel in 2011 naar Pakistan terugkeerde om zijn familie te bezoeken; dat zijn vrouw en kinderen hem bezochten in Iran in 2015 en dat hij na het incident waarvan zijn vrouw het slachtoffer was, besloot om Iran te verlaten. De Raad stelt vast dat verzoeker nu ook in het verzoekschrift zijn verklaringen opnieuw aanpast, nadat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS wisselende verklaringen heeft afgelegd over zijn al dan niet terugkeer naar Pakistan, alsook bij de Italiaanse asielinstanties had verklaard dat hij van juni 2015 tot september 2015 in Pakistan had verbleven en gewerkt. De vaststelling dat verzoeker nu ook in het verzoekschrift zijn verklaringen hierover wijzigt, zonder dit verder op enige manier te staven, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover en versterkt de conclusie dat hij geen duidelijkheid verschaft over zijn werkelijke verblijfplaatsen na zijn vertrek uit Pakistan. Waar verzoeker aanvoert dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet correct zijn, geeft hij op geen enkele wijze aan om welke passages het precies gaat. Waar hij stelt dat hij niet genoeg tijd had om iemand te vinden die hem had kunnen helpen om de notities van het persoonlijk onderhoud te vertalen en daarom geen correcties heeft overgemaakt aan het CGVS, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn advocaat aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hem werd gevraagd of hij een kopie wou ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud en dat zijn advocaat hierop bevestigend antwoordde (notities PO, p. 27), maar dat hij geen opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud heeft overgemaakt aan verwerende partij. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift de notities van het persoonlijk onderhoud corrigeert, kan dit in elk geval niet volstaan om de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn uiteenlopende verklaringen over zijn vertrek uit Pakistan en verblijfplaatsen in de daaropvolgende jaren te weerleggen. Naast het feit dat hij niet aanduidt welke passages in de notities niet correct zouden zijn, stelt de Raad ook vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift op geen enkele manier ingaat op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van enige terugkeer naar Pakistan na 2008, noch dat hij voor de Italiaanse asielinstanties verklaarde dat hij, volkomen in tegenstrijd met zijn stelling in het verzoekschrift, van 2011 tot 2014 in Iran verbleef. *In casu* gaat het om loutere *a posteriori* verklaringen die op geen enkele manier de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vertrek uit Pakistan en daaropvolgende verblijfplaatsen kan herstellen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van diens verklaringen en zijn beweerde problemen in Pakistan in belangrijke mate.

Voorts stelt de Raad vast dat ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde problemen in Pakistan die zich eind 2007 of begin 2008 zouden hebben voorgedaan, zodanig tegenstrijdig zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ten vierde dient vastgesteld dat uw verklaringen over uw problemen in Pakistan hoe dan ook allerminst wisten te overtuigen. De verklaringen die u hierover aflegde ten overstaan van de Belgische asielinstanties bleken immers compleet tegenstrijdig. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde op de DVZ met de hulp van een Urdu tolk, laten optekenen dat u ongeveer in 2007 in elkaar geslagen zou zijn, samen met uw broer, door mensen van Idrees Cheema. Hierdoor zou u ernstig gewond geraakt zijn en gehospitaliseerd zijn. Uw aanvallers zouden evenwel gearresteerd zijn, maar enkele maanden later alweer vrijgelaten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u een compleet andere versie van de feiten optekenen. U gaf daar namelijk aan dat de poort van uw huis in 2007 (wellicht eerder in 2008 (cfr. supra), nu het enkele dagen voor uw vertrek zou zijn geweest, zie CGVS, p.21) beschoten werd, waarbij u ernstig gewond raakte en waarna u gehospitaliseerd diende te worden. Er zouden daarbij geen andere slachtoffers gevallen zijn, andere incidenten zouden zich er niet hebben voorgedaan (zie CGVS, p.21). De autoriteiten zouden in deze versie ook helemaal niets hebben ondernomen, van arrestaties was er nu plots geen sprake meer (zie CGVS, p.25). Het kopstuk van de groepering, dewelke u plots linkte aan Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jhangvi (zie CGVS, p.19; u liet deze overigens eerder geheel onvermeld), zou nu ook Shawkat Cheema zijn. Met de eerder genoemde Idrees Cheema zou u helemaal geen problemen hebben gehad, zo gaf u nu uitdrukkelijk te kennen (zie CGVS, p.23). Gevraagd naar een uitleg voor deze compleet tegenstrijdige versies, polste u opmerkelijk genoeg eerst naar wat u dan eerder wel zou hebben verklaard.*

Gewezen op de verschillende tegenstrijdigheden in bovenvermelde aspecten van uw relaas, herinnerde u zich merkwaardig genoeg pas een gevecht dat zich na het schietincident zou hebben voorgedaan, wanneer uw familie onder druk gezet zou zijn de klacht in te trekken (zie CGVS, p.23). Op zich uiteraard al allerm minst overtuigend, bovendien legde u ook uiteenlopende verklaringen af over de klacht en is het hoe dan ook onaannemelijk dat u dan bij uw aanvankelijke relaas (bij de DVZ) het belangrijkste incident, met name het schietincident, compleet onvermeld liet. Bovendien gaf u daar aan dat het bij het gevecht was dat u ernstig verwond werd. Dat u over zowat alle essentiële elementen in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt compleet de geloofwaardigheid ervan. Overigens is ook uw uiteindelijke versie van de feiten hoe dan ook allerm minst aannemelijk. Dat u, die net een huis gebouwd zou hebben als één van de weinige sjiieten in een bijna volledig door soennieten gedomineerde buurt, klaarblijkelijk nietsvermoedend dan nog een groot sjiitisch symbool hoog op uw dak zou plaatsen, lijkt in de Pakistaanse context al weinig aannemelijk, waar u ook op gewezen werd (zie CGVS, pp.22-23). Dat u, gevraagd naar de macht, de invloed van de mensen met wie jullie problemen hadden, aangaf dat ze die net putten uit de (financiële) steun die ze krijgen van vijanden van Pakistan, zoals Israël (zie CGVS, p.23), tart werkelijk alle verbeelding. Bovendien legde u geen enkel document neer ter staving van uw initiële problemen en kon uw uitleg daarvoor allerm minst overtuigen. Los van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de klacht en wat ermee gebeurd zou zijn, gaf u wel degelijk aan dat er destijds klacht was ingediend. Dat u daar geen enkel document van neerlegde is compleet onbegrijpelijk, uw uitleg ervoor hallucinant. U gaf immers pas ten gehore op het CGVS aan dat u 'zal proberen iets (van documenten) te verkrijgen', wat u evenwel niet kon beloven gezien u al met veel moeite een medisch document van uw hospitalisatie had kunnen verkrijgen (zie CGVS, p.22). Echter, gewezen op het feit dat dit document opgesteld is in het jaar 2015 (dus zo'n 7 tot 8 jaar na de feiten), diende u toe te geven dat u het document op dat moment vanuit Italië had opgevraagd als bewijs (ter staving van uw verzoek, nvdr; zie CGVS, p.23). Het heeft dan ook een uiterst gesolliciteerd karakter. Bovendien dient hierbij opgemerkt dat het slechts om een kopie gaat, dewelke sowieso al weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk manipuleerbaar zijn, en (ver)vals(t)e documenten zoals blijkt uit toegevoegde informatie in Pakistan makkelijk verkrijgbaar zijn." De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt deze motieven over in dit arrest.

Wat de door verzoeker aangehaalde ontvoering en moord op een zoon van zijn broer en een buurjongen betreft, stelt de Raad vast dat de documenten die verzoeker hierover neerlegt aantonen dat dat deze feiten zich hebben voorgedaan, maar dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat hij verwant is aan één van de slachtoffers en dit ook niet op enigerlei andere wijze aantoon. Verder toont verzoeker ook niet aan dat de daders van deze gruweldaad iets te maken hebben met of dezelfde personen zouden zijn als de personen die zijn huis zouden hebben beschoten eind 2007 of begin 2008, of dat de daders gehandeld hebben uit religieuze motieven, zoals hij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 24). Met betrekking tot de door verzoeker in dit verband neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat "De documenten (foto's, print van verschillende posts op Facebook mbt deze zaak zoals nieuwsberichten, juridische documenten) bevestigen enkel het incident, niet dat het aan u, uw problemen of uw geloofsgemeenschap gelieerd is. Bovendien blijken deze documenten, inclusief de juridische, gewoon op een Facebook-pagina van een man uit uw dorp te staan (met wie u bevriend blijkt), wat sterk doet vermoeden dat ook uw bewering als zou u deze via uw familie hebben verkregen evenmin overeenkomt met de werkelijkheid. Opmerkelijk overigens in dit verband dat u zelf hoegenaamd niets van dat alles op uw eigen profiel heeft geplaatst. Bovendien blijkt uit nazicht van het Facebook-profiel dat het hier zou gaan om twee broers en eerder een zaak van verkrachting (van minderjarigen) zou zijn." De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat.

Tenslotte blijkt uit zijn verklaringen en het administratief dat verzoeker al sinds eind 2018 in België verblijft (administratief dossier, verklaring DVZ, punt 32), maar dat hij pas op 8 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming deed. Verzoeker biedt geen enkele plausibele verklaring waarom hij zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ook na zijn vrijlating uit het gesloten centrum niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Indien verzoeker, zoals hij beweert, daadwerkelijk vervolging vreest in Pakistan kan verwacht worden dat verzoeker zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de Belgische autoriteiten. Verzoeker diende in het verleden al een verzoek om internationale bescherming in bij de Italiaanse autoriteiten en werd bovendien 40 dagen vastgehouden in het gesloten centrum in Vottem, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen worden dat hij ook op de hoogte was van de mogelijkheid om dit ook in België te doen.

Dat hij toen niet over de nodige documenten beschikte, zoals hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat hij bang was om in een Dublin procedure te belanden en op advies van een Pakistaanse vriend die hij ontmoette twee jaar wachtte om zijn verzoek in België te doen, kan niet overtuigen en weerlegt de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent geenszins. Deze argumenten doen immers geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat het gegeven dat hij twee jaar wachtte om bescherming te vragen van de Belgische autoriteiten moeilijk te verenigen valt met verzoekers beweerde vrees voor vervolging in Pakistan en dat van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich minstens binnen een redelijke termijn bij de Belgische asielinstanties aanbiedt, zeker indien hij reeds met het oog op verwijdering door de Belgische autoriteiten werd vastgehouden.

Gelet op het bovenstaande, stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

De Raad besluit dat aan verzoekers beweerde problemen met leden van de zogenaamde Cheema groep die de oorspronkelijke aanleiding waren voor zijn vertrek uit Pakistan en aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen na zijn vertrek uit Pakistan geen geloof kan worden gehecht en dat hij niet aannemelijk maakt dat de ontvoering en moord op twee jongens in 2017 verband houden met verzoekers beweerde problemen.

5.5. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn sjiitische religie om een gegronde vrees voor vervolging in Pakistan aan te tonen, stelt de Raad het volgende vast. In zoverre door verwerende partij niet betwist wordt dat verzoeker een sjiitische moslim is, blijkt uit de bij de nota van verwerende partij toegevoegde *COI Focus Pakistan: De sjiitische minderheid in Pakistan* van 31 maart 2021 (update) dat er geen precieze cijfers zijn over het aantal sjiieten in Pakistan maar dat de schattingen variëren tussen 3 en 25 % en dat in Punjab en Sindh de grootste aantallen sjiitische gelovigen wonen (COI Focus, p. 5). Verder zijn in de Pakistaanse wetgeving bepalingen opgenomen die de vervolging van religieuze minderheden door het gerecht mogelijk maken maar geen specifieke bepalingen die gericht zijn tegen de Sjiitische minderheid al veroorzaakte een wet die tot doel heeft de sjiitische geschiedenis van het vroege islamitische kalifaat te institutionaliseren als godslastering te institutionaliseren een controverse in Pakistan. Het geweld tegen sjiieten in Pakistan is volgens verschillende bronnen afgenomen maar sinds de zomer van 2020 stijgt het aantal aanklachten wegens blasfemie tegen sjiieten en kunnen sjiieten geconfronteerd worden met discriminatie in het onderwijs en op de arbeidsmarkt. De door verzoeker geciteerde landeninformatie dateert van voor de COI Focus van 31 maart 2021 en ligt in de lijn van deze COI Focus. De Raad besluit op basis van de beschikbare landeninformatie dat verwerende partij kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van systematische vervolging van sjiieten in Pakistan en dat de hoedanigheid van sjiiet niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker toont dit ook niet aan. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld zijn verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn behoren tot de sjiitische moslimgemeenschap werd beschoten en gedwongen werd Pakistan te verlaten, niet geloofwaardig.

Gelet op verzoekers verklaringen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie en de door hem voorgelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen in Pakistan aannemelijk maakt, noch aantoonde dat hij louter omwille van zijn hoedanigheid als sjiitische moslim, vervolging riskeert.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt noch informatie aanbrengt waaruit blijkt dat Sjiïeten in Pakistan op systematische wijze worden vervolgd.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Hij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die hij de voor zijn vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: "Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiïtische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie.

In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt. Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt." De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoeker citeert uitvoerig uit enerzijds bronnen die dateren van voor het in de bestreden beslissing geciteerde EASO rapport en anderzijds uit hetzelfde EASO rapport. Dat de veiligheidssituatie in de regio Punjab zeer ernstig is, dat er verschillende groepering zijn en dat er buitengerechtelijke executies hebben plaatsgevonden in Pakistan wordt als dusdanig niet betwist, noch dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden in Punjab. Waar verzoeker evenwel stelt dat Punjab de op twee na meest door veiligheidsincidenten getroffen provincie is en de provincie met het hoogste aantal burgerslachtoffers, stelt de Raad vast dat verzoeker de cijfers voor 2019 citeert en dat uit het EASO rapport blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met het aantal in 2018 maar dat het totale aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat hij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET